

ρημα. Αὐτὸς ἠλεκτρίσθη. Ἀφῆκε τὸν λωποδύτην νὰ φύγῃ καὶ ἐστράφη νὰ ἀντικρούσῃ τὸν ἐναντιοφρονούντα! — «Μὲ συγχωρεῖς, κύριε! Αὐτὸ δὲν εἶνε ὀρθόν, διότι....»

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΓΙΑ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ,
ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΟΚΑΠΗΛΕΙΑ *

Η χιονάτη φουστανέλλα, ποῦ μᾶς ἐνθυμίζει δόξας,
καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμα στίχοι ποιητῶν φαίνονται,
εἶνε κατὰ τῆς φυλλάδος «ἐνδυμα λευκὸν μὲ λόξας,
ὅπως κρύπτῃ τὰ ψευκτέα κι' οὕτω πως δὲν φαίνονται»!

Πλὴν τὰ φράγκικα, προσθέτω, τὰ τῶν φράγκων δηλαδὴ
εἶνε λίαν μιὰρὰ
καὶ δὲν κρύπτουν ὅσα δὴ
νὰ μὴν ᾔνε φανερά!

Τί δ' ἐστὶν ἀλέκτωρ, βλᾶκες, ὁ καλούμενος κοινῶς
κόκορας ἢ πετεινός;
Κατὰ τὰς διδασκαλίας
«ἐστὶν οὗτος ὄρνις ἄρρηγ
συνοδεύουσα θηλείας
μὲ λεπτότητα καὶ χάριν».

Τί δὲ κότα, φίλον ἦτορ;.. «Ὁρνις εἶνε θηλυκὴ,
τὴν ὁποῖαν συνοδεύει διαρκῶς ἀρσενικὴ,
ὥστόσος δὲ τυγχάνει»,
πλὴν ἐὰν ὦα δὲν κάνῃ,

* ΣΗΜ. — Ἀποσπῶμεν ὧδε, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου, τοὺς παιδρὺς ὅσον καὶ κανονικοὺς τοὺτους στίχους, δι' ὧν σατυρίζονται ἡ στενοκεφαλιά, ὁ σχολαστικισμὸς καὶ αἱ μωρογραφίαι τῶν δασκαλικῶν φυλλάδων. Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐπιδειχθεῖσαν καὶ ἀπὸ τοῦ βουλευτικοῦ βήματος ἐν μέσῳ τῶν καγχασμῶν τοῦ κοινοβουλίου, μεταξὺ ἄλλων ἡλιθιοτήτων, ὁ ἀστείος συγγραφεὺς, δίδων τὸν ὀρισμὸν τῆς φουστανέλλας, ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «Ἡ φουστανέλλα χρησιμεύει διὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ γυνὰ μέλη τοῦ σώματος»!!!

τότε λέγεται δημόδης καὶ πασίγνωστος ψδῆ,
 μ' ἄλλους λόγους δηλαδῇ:
 «Ἄσε στὸ διάβολο γιὰ κλωσσα,
 φέτος θὰ σέ κάνω γρόσα».

Ἔστι δ' ἰδεῖν ἐνίοτε, γλαυκῶπις Ἀθηναῖ,
 νὰ κακαρίζῃ μὲν αὐτὴ, κι' ἐτέρα νὰ γεννᾷ,
 καὶ τότε λέγουσ' οἱ σοφοὶ τὴν σκέψιν πεφυκότες:
 «ἄλλοῦ τὰ κακκαρίσματα κι' ἄλλοῦ γεννοῦν ἡ κότταις».
 Ἄρρενες δὲ καὶ θήλειαι, χειμῶνα τε καὶ θέρος,
 εἰς ἓν οἰκοῦσι μέρος,
 τοῦθ' ὅπερ προσφυστάτα καλέομεν κοτέτσι,
 προκρίνω δὲ τὸ κρέας των κι' ἀπὸ τὸ κοκορέτσι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Εἰς τοὺς εὐτυχησμένους γάμους

ΚΑΛΛ. Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ & ΠΑΝΑΓ. Β. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ

Εἰς Κων/λιν.

ΠΟΥΛΛΙΑ ταξειδάρικα

ποῦ ξεκινᾶτε γιὰ τὰ ξένα·
 καὶ κυματάκια ἀφρολόουστα
 ποῦ φεύγετε ἀγκαλιασμένα·

ἀστέρι, ποῦ τὸν δρόμο σου
 ἐρωτευμένο πάντα παίρνεις·
 γλυκὸ ἀεράκι, ποῦ πνοή
 τῶν γιασεμιῶν μαζί σου φέρνεις,—

μὲ φῶς, τραγοῦδι κ' εὐωδιά
 σταθῇτε μιὰ στιγμὴ σιμά τους
 καὶ φέρετέ τους μιὰ εὐχὴ
 κ' ἓνα φιλὶ στὰ στέφανά τους.

Ἀθῆναι, 8 Ἰουλίου 1907.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ